

*Roy Jacobsen &
Anneliese Pitz
Manden som elskede Sibirien
288 sider
Turbine*

At der er så meget dyreliv, så megen natur, så megen hengiven sig til Moder Jord, og og alle levende væseners eksistensberettigelse, det får vi et fantastisk indblik undervejs i den her bog. Det går under huden, idet det ikke bare er en beskrivelse af de sibirske sletter, men den tyske naturvidenskabsmand Fritz Dörries' personlige beskrivelser af eventyret. Nedfældet som dagbog, videregivet til hans oldebarn, som så videregav det hele til et forfatterpar. Og se, hvilken interessant og lærerig roman der er kommet ud af det. Der er noget vildt fascinerende over de store sletter, tundraer, permafrosten, zobeljægere, og hvad der ellers tilhører Sibirien og de kæmpemæssige områder.

Her kommer vi meget tæt på den ganske egenartede kultur. Som den var dengang, som den har været i titusinder af år, og som den et stykke hen af vejen er idag, alt andet lige, for varmen er på vej og er måske snart med til at smadre de store ødemarker og faunanerne derovre.

Urfolk, opdagelser, fasaner, hunde, fugle, slangebider, tigerspor, hjorte, ørne, planter og sommerfugle får deres plads i bogen, der i korte kapitler bevæger sig rundt på geografiske steder som Kazan i Tartarland, på en floddamper på floden Kama til Term, en industriby ved foden af Uralbjergene og til byen Tjumen, der stod under vand, og som dengang i 1800-tallet det har været noget af en udfordring at bevæge sig rundt i. Burjater og mongoler møder han på sin vej, ligesom han også kommer ud på en ø i Tjikofloden.

Vi møder andre opdagelsesrejsende, vi ser landskaber, som vi læsere ikke kommer til at opleve i et langt liv, og alt dette udforskede altså Fritz Dörries i en alder af omkring de 25. Hvilket eventyrmod, hvilken vilje og foretagsomhed, man kan ikke blive andet end begejstret over, hvordan vore forfædre var opslugt af at opsøge en verden for siden at kunne berette om

en tid for længe siden, men også hvordan universet og mennesket på mange måder dengang nærmest smeltede sammen:

I løbet af årene i Sibirien - som nu begyndte at være mange - var vi kommet så tæt på dyrene, at vi nogle gange følte og som ét med dem. Der opstod til stadighed situationer, hvor følelserne truede med at overskygge både jagtinstinktet og vores videnskabelige sindelag.

Og så får vi nogle kapitler om, hvordan mennesker og natur hører sammen, hvordan vi skal den stille susen fra vegetationen rundt omkring, og vi får et flashback til en tid, hvor opdageren blev voldsomt betaget af Sibirien ved synet af en sommerfugl med det magiske navn Parnassius numion.

En skøn bog hvor vi nærmest føler vi er på opdagelsesrejse selv på ganske ufremkommelige steder.